

[Handelsministeren.]

denne Sag med at sige, at de faldne Udtalelser, saaledes som jeg opfatter dem, rettede mod Ministeriet i dets Forhold til, hvad der er sket, viser, at Oppositionen ikke har formaaet at holde de rent politiske Angreb udenfor ved Bedømmelsen af Sagen. Det er klart godtgjort, at Arendrup gennem vekslende Regeringer har kunnet forøve sine Bedragerier, fordi ingen, hverken Embedsmændene eller Ministrene, troede, at han var en Bedrager. Bagefter, efter at han har afsløret sig selv, kan alle se, at han var en Bedrager, og saa kan alle naturligvis ogsaa se, hvorledes man kunde have grebet ham i hans Bedragerier. Men, mine Herrer, alt det er bagefter, bagefter og kun bagefter.

Ordføreren for Forespørgerne (Holstein): Jo mere jeg hører ærede socialdemokratiske Ministre tale, desto mere forfærdes jeg over Dybet af den Afgrund, der er mellem de ærede Ministres Begreber om Ret og Uret, om Vilkaarlighed og Ligelighed, om fairness og unfairness, om honnet og malhonnet Behandling af Embedsmænd, af Mennesker i offentlige Stillinger, den Afgrund, der er mellem deres Begreber paa disse Omraader og mine. Jeg beklager det saa meget mere, som jeg dog for Aar siden, i 1922, i 1923, ja, jeg tror længere frem, har haft nogen Grund til at antage, at vore Opfattelser af disse Begreber saa nogenlunde faldt sammen. Men den Gang var de ærede Medlemmer i Opposition mod en Venstre-regering, og nu sidder de selv ved Magten. Nu konstaterer jeg, at den samme Forskel, den samme Afstand, som den Gang var mellem dem og den daværende Regering, foreligger nu mellem dem og den nuværende Opposition. Jeg synes, at det er overordentlig beklageligt, at saadanne Grundprincipper som Retsprincipperne skal influeres af øjeblikkelige politiske og parlamentariske Hensyn. Men det er ikke blot deres Begreber om Ret og Uret, Vilkaarlighed og Hensynsfuldhed, som gør det vanskeligt at diskutere med dem; det er ogsaa, synes det mig, selve de parlamentariske Vilkaar, som man fra den højtærede Regerings Side ønsker at give denne Drøftelse. For hvis jeg ikke har misforstaaet den højtærede Handelsminister, saa er hans Mening den, at intet Medlem af dette Ting under denne Interpellationsdebat maa fremsætte som sin subjektive Mening den Paastand, at Rigsadvokatens Aktstykke er et politisk tendentiøst Aktstykke; det skulde man ikke have Lov til, oven i Købet naar man i fem Kvarter søger at begrunde denne Paastand. Det vil altsaa

sige, at om dette offentlige Aktstykke skal man enten tie, eller ogsaa skal man mene, at det er objektivt. Jeg erindrer, at den berømte italienske Videnskabsmand Galileo Galilæi blev underkastet Torturinkquisition, fordi han mente, at Jorden bevægede sig. Det stred mod de herskende Dogmer, og da Galilæi havde været underkastet Inkquisition og Tortur og mærkede, at hans Mening ikke var god Latin paa Bjerget, saa erklærede han, da han kom ud, at han vilde afsvære sin Tro, men da han gik fra Inkquisitionslokalet, sagde han til sine Venner: Den bevæger sig alligevel! Saa selv om den højtærede Regerings Medlemmer vil forbyde mig at hævde og begrunde, hvorfor jeg mener, at hele dette Aktstykke er partisk, kan de i hvert Fald ikke forbyde mig at have den subjektive Formening, men jeg tror heller ikke, at det med Rimelighed kan hævdes, at i en saadan Interpellationsdebat maa Medlemmerne ikke have denne subjektive Formening og ikke søge at begrunde den. Hvad har vi alle sammen andet end en subjektiv Formening om disse Spørgsmaal? Man kan dog ikke tvinge os til at have en objektiv Formening eller at hævde, at den Formening, som den højtærede Regering har, det er den objektive Opfattelse.

Den højtærede Handelsminister hævder endvidere, at man kan ikke angribe, man kan ikke kritisere Departementschef Dalhoff fra denne Talerstol, fordi han ikke kan forsvare sig her i Salen. Ja, men hele Interpellationen drejer sig om Hr. Dalhoffs embedsmæssige Forsømmelser eller Ikke-Forsømmelser og den Stilling, som den højtærede Regering har indtaget hertil. Jeg ved ikke, hvordan det overhovedet skal være muligt at føre en parlamentarisk Diskussion her i Salen om de Spørgsmaal, der er rejst om dette offentlige Anliggende, som det er ethvert Medlems grundlovmæssige Ret at æske Regeringens Udtalelse om og Forklaring af og Forsvar for, hvis man ikke maa have Lov til at kritisere en saa haardt offentligt angrebet og kompromiteret Embedsmands Forhold, saa hører jo al Grundlag for parlamentarisk Diskussion op. Lad os saa hellere faa indført Proletariatets Diktatur med det samme.

Saa siger den højtærede Statsminister — jeg skal et Øjeblik vende mig til den højtærede Statsminister —: Det er nok muligt — det er nok muligt —, at de tre Embedsmænd er blevet strengt behandlet, men det følger med; naar man som Embedsmand har en Kollega, der er Bedrager, saa maa man tage Risikoen derved, og saa maa man finde sig i at blive strengt behandlet.